

Pécsi Ítéltábla

Pf.III.20.116/2021/4. szám

A felperesek:

felperes1 (cím1) I. rendű;

felperes2 (cím1) II. rendű;

felperes3 (cím1) III. rendű;

felperes4 (cím1) IV. rendű

A felperesek képviselője:

ügyvéd1 (cím2)

Az alperes:

alperes1 (cím3)

Az alperes képviselője:

ügyvéd2 (cím4)

A fellebbezési kérelmet előterjesztő fél:

alperes 30. sorszám alatt

A per tárgya:

személyiségi jogvédelem

Az elsőfokú bíróság:

Pécsi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma:

11.P.20.049/2021/29. számú ítélet

Í t é l e t

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét – fellebbezett részében – részben megváltoztatja és az alperest terhelő marasztalás összegét a III. rendű felperes esetében 8.000.000 (nyolcmillió) forintra, a IV. rendű felperes esetében 12.000.000 (tizenkettőmillió) forintra, és ezeknek az összegeknek az elsőfokú ítélet szerinti késedelmi kamataira leszállítja.

Az alperes által a felperesek mint együttes jogosultak részére fizetendő elsőfokú perköltség összegét 1.524.000 (egymillió-ötszázhuszonnégyezer) forintra, az állami adóhatóság felhívására fizetendő elsőfokú eljárási illeték összegét 1.275.000 (egymillió-kettőszázhetvenötezer) forintra, míg a Pécsi Törvényszék Gazdasági Hivatalának felhívására fizetendő állam által előlegezett költség összegét 202.470 (kettőszázkettőezer-négyszázhetven) forintra leszállítja.

Egyéb fellebbezett részében az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg a felpereseknek mint együttes jogosultaknak 185.000 (egyszáznyolcvanötezer) forint másodfokú perköltséget, valamint az

államnak – az állami adóhatóság külön felhívására – 1.280.000 (egymillió-kettőszáznyolcvanezer) forint le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

- [1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a 2000. évben született I. rendű, a 2002. évben született II. rendű és a 2005. évben született III. rendű felperesek testvérek, akik szüleik házasságának 2011. évi felbontását követően édesanyjuk gondozásában maradtak. 2014. december 3. napján született féltestvérük, a IV. rendű felperes. 2016. évben a család Angliában telepedett le, ahova az I-III. rendű felperesek édesapja is követte őket. Az I. rendű felperes ezután édesapjához költözött, középiskolai tanulmányait félbehagyva vele dolgozott. A felperesek édesanyja 2019. évben a IV. rendű felperes óvodai elhelyezése miatt Magyarországra visszatért. A családtagok egymással szoros kapcsolatot tartottak annak ellenére is, hogy az I-III. rendű felperesek nevelő-, illetve édesapjukkal továbbra is Angliában tartózkodtak.
- [2] A felperesek édesanyja 2019. szeptember 15. napján személygépkocsi utasaként közlekedési balesetet szenvedett, a helyszínen életét veszítette. A balesetet okozó üzembentartó az alperesnél rendelkezett kötelező gépjármű-felelősségbiztosítással.
- [3] A baleset idején 19 éves I. rendű felperes számára édesanyja halála traumatikus megrázkódtatással járt. A baleset idején 17 éves II. rendű felperesnek volt édesanyjával a legszorosabb kapcsolata, sok közös programot szerveztek. A haláleset után a II. rendű felperest sokáig rémálmok gyötörték, étvágytalanná vált, barátait elhanyagolta, befelé fordult. A baleset után mindkét idősebb felperes az akut pszichés stresszből származó hatás miatt érzelmileg közepesen súlyos pszichés zavar állapotába került, jelenleg a betegség szintjét el nem érő enyhe szintű pszichés zavar jegyei rögzíthetők náluk. A baleset idején 14 éves III. rendű felperes az édesanyja elvesztése előtt is az átlagosnál szótlanabb gyermek volt, azóta még zárkózottabb lett. Édesanyjához kapcsolódó érzelmei erősen gátoltak és elfojtottak. A család támogatása mellett őrzi édesanyja emlékét, látogatja síremlékét. A baleset idején 5 éves IV. rendű felperesben édesanyja személye elevenen él, „intenzív lelki kapcsolatot” tart fenn vele, édesanyja elvesztéséről meghatóan tud beszámolni, emlékét őrzi. Patológias gyászreakció jegyeit a fiatalabb felperesek sem mutatják, de érzelmileg csökkent mértékben terhelhetőek, fokozottan igénylik környezetük támogatását és bátorítását, esetükben is a betegség szintjét el nem érő enyhe pszichés zavar állapítható meg.
- [4] Az I. rendű felperes 6.000.000 forint, a II. rendű felperes 8.000.000 forint, a III. rendű felperes 10.000.000 forint, a IV. rendű felperes 16.000.000 forint sérelemdíj és ezen összegek után 2019. szeptember 16. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamat és perköltség megfizetésére kérte kötelezni az alperest.
- [5] Az alperes a kereset jogalapját nem vitatta, személyenként 3.000.000 forint sérelemdíjat látott elegendőnek a felpereseket ért nem vagyoni hátrány kompenzálására.
- [6] Az elsőfokú bíróság az alperest az I. rendű felperesnek 6.000.000 forint, a II. rendű felperesnek 8.000.000 forint, a III. rendű felperesnek 10.000.000 forint, a IV. rendű felperesnek 16.000.000 forint, valamint ezeknek az összegeknek 2019. szeptember 16. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes

jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamata, a felpereseknek együttesen 2.540.000 forint perköltség, az államnak 2.400.000 forint le nem rótt elsőfokú eljárási illeték és 238.200 forint állam által előlegezett költség megfizetésére kötelezte.

- [7] Ítéletének indoklásában felhívta a kötelező gépjármű-felelősségbiztosításról szóló 2009. évi LXII. törvény 12.§-át, 27.§-át, 28.§ (1) bekezdését, az Alaptörvény VI. Cikk (1) bekezdését, XX. Cikk (1) bekezdését, a Polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:42.§ (1) bekezdését, 2:43.§-át, 2:52.§ (1)-(3) bekezdését. Rögzítette, hogy a törvény védi a teljes családhoz, a családi élethez való személyiségi jogot, amely a felperesek esetében nem vitatottan sérült, lelki egészségük is hátrányosan változott. Kifejtette, hogy a sérelemdíj fő funkciója az elszenvedett személyiségi jogi sérelem hozzávetőleges kiegyensúlyozása olyan vagyoni szolgáltatás nyújtásával, amely az elszenvedett sérelemmel körülbelül egyenértékű, másnemű előnyt nyújt.
- [8] Rámutatott, hogy a felperesek pótolhatatlan személyt, édesanyjukat veszítették el, amely tragédia váratlanul, fatális jelleggel következett be és traumatikus megrázkódtatással járt. A szülő hiánya olyan ürt hagy maga után, amely az idő múlásával csökkenő mértékben ugyan, de egész életre elkísér. szakértői igazságügyi pszichológus szakértő aggálytalan szakértői véleménye és az egybehangzó tanúvallomások alapján felperesenként vizsgálta a jogsértés súlyát, annak rájuk és környezetükre gyakorolt hatását.
- [9] Az édesanyjától a baleset idején már különélő, de hozzá szorosan kötődő I. rendű felperesnél értékelte, hogy nála fokozott belső nyugtalansággal együtt megjelenő szorongásosság jegyei mutatkoznak, aktuális állapotában az általános alkalmazkodási nehézségek felerősödtek, állapotának rendezése érdekében szakemberrel való konzultációja javasolt. A II. rendű felperes esetében figyelembe vette, hogy tanúvallomásokkal alátámasztottan nagyon szoros volt a kapcsolata édesanyjával, akit kamaszkorában veszített el, így a továbbiakban nem számíthat tanácsaira az élet dolgaiban. Az igazságügyi szakértői vélemény szerint a II. rendű felperesnél gyenge pszichés megküzdő képességek, kimerülő megküzdő funkciók mellett a szélsőséesebb érzelmi állapotok pszichés belső feszültséggel, szorongásos jegyekkel társulnak, állapotának rendezése érdekében szakemberrel való konzultáció az ő esetében is javasolt. Rámutatott az elsőfokú bíróság, hogy a III. rendű felperes esetében egyeztek az előadások és a tanúvallomások abban, hogy a haláleset után a fokozott érzelmi és lelki terhek folytán még visszahúzódóbbá vált, nehezen dolgozza fel édesanyja halálát. A IV. rendű felperes esetében rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy az édesanyához való szoros kötődése nem szorul magyarázatra, neki édesanyja nélkül kell felnőnie, noha édesapja és testvérei igyekeznek ebben a helyzetben segítséget nyújtani számára.
- [10] Az elsőfokú bíróság az eset minden körülményét mérlegelve, a baleset idején irányadó ár- és értékviszonyok alapján a keresettel egyező összegű sérelemdíjakat tartott szükségesnek és egyben elégségesnek a felpereseket ért immateriális hátrányok hozzávetőleg kiegyensúlyozására, és önkéntes teljesítés hiányában ennek megfelelően marasztalta az alperest.
- [11] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen, annak részbeni megváltoztatása iránt az alperes fellebbezett. A tárgyaláson pontosított fellebbezésében elsődlegesen a felperesek javára megítélt sérelemdíj leszállítását kérte, az I. és II. rendű felperesek esetében személyenként 4.000.000 forint, a III. és IV. rendű felperesek esetében személyenként 5.000.000 forint összegre. Kérte továbbá a perköltség leszállítását 1.270.000 forintra. Másodlagosan a késedelmi kamatokban való marasztalás iránti kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet részben okszerűtlen a rendelkezésre álló bizonyítás eredményével, eltérő jogi következtetés levonása, a megállapított tények másként történő minősítése jön szóba, a sérelemdíj felülmérlegelése indokolt.

- [12] Kiemelte, hogy a baleset felperesekre gyakorolt hatása összességében nem alapozza meg a megítélt mértékű sérelemdíjakat. A felperesek nem vitathatóan sérültek édesanyjuk tragikus halála miatt, azonban képesek megküzdeni ezzel a nehézséggel, életük folyása nem vett hátrányos fordulatot, mindegyikük végzi az életkora szerinti tanulmányait, munkáját. A gyermekek a családi kapcsolatokat változatlanul fenntartják, erős összefogást építettek ki, családjukban megfelelő odafigyelést és támogatást kapnak a mindennapokban. Az elsőfokú bíróság által megítélt sérelemdíj a jelenlegi ár- és értékviszonyokat is meghaladja, így indokolatlan a kamatfizetés kezdő időpontjaként az évekkel ezelőtti káreseményt tekinteni.
- [13] Kifogásolta fellebbezésében az alperes, hogy az I. rendű felperes esetében az elsőfokú bíróság nem értékelte kellő súllyal a pszichológus szakértő által felemlített kedvezőtlen személyiségjegyeket, miszerint a baleset előtt is labilis, ingerlékeny, fegyelmezetlen, önkényes személyiség volt az I. rendű felperes. A szakértő arra utalt, hogy e személyiségjegyeket érintette, erősítette fel az édesanya halála. Az I. rendű felperes esetében nem lehet olyan jelentős pszichológiai hátrányt megállapítani, amely miatt a magas összegű sérelemdíj indokolt lenne. Nem vitatta az alperes, hogy a II. rendű felperes is komoly hiányként éli meg édesanyja elvesztését, azonban hangsúlyozta, hogy az ő jövőképe is pozitív, amelyben a család támogatja.
- [14] A III. rendű felperes esetében azt emelte ki fellebbezésében az alperes, hogy életvitele alapvetően nem változott meg, a zárkózottság jellemző személyiségjegye, a trauma ennek a jellemvonásnak a felerősödését eredményezte. A III. rendű felperes is előremutatóan látja a jövőjét, céltudatos, képes összpontosítani az előtte álló életfeladataira. Kifejezetten jó pszichés megküzdési és mentális képességek mentén stabil kapcsolati jegyek jellemzik, nehezen feldolgozható helyzetben is helyt tud állni. Az édesanya elvesztése anyagi kompenzálásának lehetetlensége mellett esetében sem lehet olyan jelentős pszichológiai hátrányt megállapítani, amely miatt a jelentős összegű sérelemdíj szükséges lenne. A IV. rendű felperes esetében szintén részben aránytalannak találta a megítélt sérelemdíjat, álláspontja szerint az okozott hátrányok ellensúlyozására 5.000.000 forint összegű sérelemdíj és annak a kár bekövetkeztétől számított kamatai megfelelő ellensúlyt jelentenek.
- [15] Arra is hivatkozott az alperes, hogy az elsőfokú bíróság a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: R.) 3.§ (2) bekezdés b) pontjának figyelmen kívül hagyásával helytelenül számította ki a IV. rendű felperes esetében az ügyvédi munkadíjat, de a számszaki hibán túl is indokoltnak találta az elsőfokú perköltség leszállítását, miután azonos jogalap esetében, egyszerű jogi megítélésű ügyben indokolatlan a teljes pertárgyérték utáni ügyvédi munkadíj számítása. Álláspontja szerint összesen 1.000.000 forint összegű ügyvédi munkadíj tekinthető arányosnak az elvégzett munkával.
- [16] A felperesek fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult.
- [17] A fellebbezés a III.-IV. rendű felperesekre és az elsőfokú perköltségre vonatkozó részében részben alapos, egyebekben nem alapos.
- [18] Az alperes fellebbezésében a Polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 369.§ (3) bekezdés a) és c) pontja szerinti felülbírálati jogkör gyakorolhatóságára is utalt azáltal, hogy a bizonyítás eredményét okszerűtlennek minősítette, fellebbezése ugyanakkor nem tartalmazott konkrét hivatkozást arra vonatkozóan, hogy a tényállás álláspontja szerint mennyiben szorul módosításra, illetve kiegészítésre. Miután azonban az elsőfokú bíróság a felpereseket ért sérelmeket teljes körűen feltárta (azoknak jelentős része bizonyítás nélkül is elfogadható volt), a tényállás másodfokú eljárásban történő módosításának, illetve kiegészítésének szükségessége nem merült fel.

- [19] A másodfokú bíróság arra sem látott indokot, hogy az elsőfokú bíróságtól eltérő jogi következtetést vonjon le, vagy a megállapított tényeket másként minősítse; az alperes helytállási kötelezettsége ugyanis nem volt vitatott, kizárólag annak mértéke körében folyt a perbeli jogvita.
- [20] Tényállási hiányosság és jogszabálysértés hiányában a Pp. 369.§ (3) bekezdés d) pontja szerinti felülbírálati jogkör érdemi gyakorlására kerülhetett sor, mely rendelkezés szerint a másodfokú bíróság jogszabálysértés megállapítása nélkül is felülmérlegelheti az elsőfokú bíróságnak az anyagi jogszabályok szerinti mérlegelési jogkörben hozott döntését.
- [21] Az elsőfokú bíróság által is felhívottak szerint a sérelemdíj elsődleges funkciója a jogsértéssel okozott hátrányok másnemű előnnyel történő vagyoni kompenzációja. Célja az, hogy akit személyiségi jogában megsértenek, olyan pénzbeli juttatásban részesüljön, amely az elszenvedett nem vagyoni sérelmeket hozzávetőlegesen kiegyensúlyozza. Ez a hozzávetőlegesség különösen nyilvánvaló abban az esetben, ha a legközelebbi hozzátartozó halálával járó, megfoghatatlan hátrányt, terhet és fájdalmat kell értékelni. A család egységét megbontó hirtelen haláleset, az édesanya elvesztése köztudomásúan a hátramaradt gyermekek egész életére hátrányos kihatással van; sorsukra rányomja bélyegét, hogy fiatal életkorukban kellett szembenézniük a veszteséggel és az anya helyén támadt, teljesen soha ki nem tölthető űrrrel. A hiány fennmaradó életükre történő kivetülését nem akadályozhatja meg az életben maradt hozzátartozók szerető gondoskodása sem, a felperesek számára édesanyjuk halála a gyermek-, illetve kamaszkorukat meghatározó jelentőségű életeseemény marad. Mindez a másodfokú bíróság megítélése szerint is olyan súlyú személyiségi jogsérelmet eredményez, amit jelentősnek nem mondható összegű sérelemdíj nem ellentételezhet, függetlenül attól, hogy a gyermekek saját életükben a család összetartó erejére, segítségére támaszkodva helytállnak, életkoruknak megfelelően végzik feladataikat és terveznek a jövőre.
- [22] A hasonló esetekben általános érvennyel felmerülő hátrányokon túl értékelni kellett az eset egyedi sajátosságait is. A perben kihallgatott tanúk – tanú1, tanú2, tanú3, tanú4 – vallomásai (11.P.20.049/2021/22. számú tárgyalási jegyzőkönyv) egységesen alátámasztották, hogy az édesanyjának központi szerepe volt a családban, elsősorban az ő rátermettségének volt köszönhető, hogy a mozaikcsalád a fizikai távolság ellenére is képes volt megfelelően funkcionálni, a családtagok között bensőséges, szeretetteljes kapcsolat állt fenn.
- [23] Az I. rendű felperes esetében a peradatok bizonyították, hogy meghatározó volt számára az anyai minta. A II. rendű felperes esetében is alátámasztották a tanúvallomások, hogy ő egyre közelebb került édesanyjához, úgymond barátnői bizalmasság alakult ki közöttük, míg a III. rendű felperes esetében is megállapítható volt az édesanyjához való ragaszkodás, a IV. rendű felperes pedig életkorából fakadóan kétséget kizáróan rászorult az anyai gondoskodásra.
- [24] A perben a köztudomású tények és a tanúvallomások mellett a pszichológus szakértői vélemény is hozzájárult a felpereseket ért joghátrány feltárásához. A pszichológus szakértő megállapította, hogy a felpereseknél akut pszichés stresszt okozott édesanyjuk elvesztése, annak hatása két év után is enyhe szintű pszichés zavarként jelentkezik, illetve csökkent terhelhetőségük rögzíthető amellet is, hogy a családi összefogás folytán édesanyjuk hiányával kényszerűen együtt tudnak élni, a haláleset életvitelükben, tanulmányaikban tartós törést, elakadást nem eredményezett. Súlyos krízist okozott a gyermekeknél az édesanya halála, amely az I. rendű felperes esetében az indulatosságban, a III. rendű felperes esetében pedig zárkózottságban, illetve e személyiségjegyek felerősödésében is megjelent. A fellebbezésben foglaltakkal ellentétben az elsőfokú bíróság megfelelően értékelte az egyes felpereseknél detektálható, a balesettől függetlenül is meglévő kedvezőtlen személyiségjegyeket; azokra a pszichológiai vizsgálat alapján az elsőfokú bíróság kitért, és nem mulasztotta el annak rögzítését sem, hogy e jellemzők felerősödése (és nem a kialakulásuk) vezethető vissza a halálesetre.

- [25] Bár az adott ügy egyedi körülményeit minden esetben önállóan kell megítélni, a bírói gyakorlatban formálódó értékszínvonal szempontot ad a sérelemdíj nagyságrendi behatárolásához, a hasonló ügyekben hozott ítéletek meghatározzák azokat a kereteket, amelyek figyelmen kívül hagyása az egyes sérelmet szenvedett személyek közötti indokolatlan különbségtételhez vezetne. A bírói gyakorlatban esetről-esetre értékelt, a jogsérelmet kompenzáló összegek így orientáló szempontként figyelembe veendőek a sérelemdíj nagyságrendjére vonatkozóan.
- [26] A másodfokú bíróság ezért áttekintette, hogy a szülő elvesztésével járó esetekben milyen nagyságrendben határozták meg a bíróságok a másnemű előnnyel történő ellentételezéshez szükséges nem vagyoni kártérítési, illetve sérelemdíj-összegeket.
- [27] A BDT2009. 2092. számon közzétett eseti döntésben a 2004. évben elhunyt édesapa gyermekei részére 3.000.000 forint nem vagyoni kártérítést ítélt meg az elsőfokú bíróság, e rendelkezést a fellebbezés nem érintette. Az EBH2009. 2043. számú elvi határozat szerint az édesapját 7 éves életkorban 2007. évben elvesztő felperes esetében 4.500.000 forint nem vagyoni kártérítést találtak alkalmasnak a bíróságok az őt ért immateriális hátrányok ellensúlyozására. A Kúria a Pfv.III.20.952/2015/6. számú eseti döntésének alapjául szolgáló esetben a II. rendű felperes édesanyja 2006. évi balesetben halt meg, mely ügyben a Kúria 2015. évben 8.000.000 forint nem vagyoni kártérítést látott szükségesnek.
- [28] A Pécsi Ítéltábla a Pf.VI.20.064/2016/4. számú ítéletében a 2013. évben közlekedési balesetben elhunyt édesanya elhalálozásakor 15 és 11 éves gyermekek számára személyenként 10.000.000 forint nem vagyoni kártérítést és kamatait ítélte meg. Ebben az esetben a gyermekek a tragédiát nehezen dolgozták fel, tanulmányi eredményük romlott, szélsőséges hangulatúvá, befelé fordulóvá váltak.
- [29] A bírói gyakorlatban kialakult nem vagyoni kártérítés, illetve sérelemdíj összegekre figyelemmel az elsőfokú bíróság által a III. és IV. rendű felpereseknek megítélt sérelemdíj összegét némiképp eltúlzottnak tekintette a másodfokú bíróság, arra is figyelemmel, hogy a II. és III. rendű felperesek esetében nem volt indokolt egymástól jelentősen eltérő összegű sérelemdíj megállapítása.
- [30] A másodlagos fellebbezés nem volt teljesíthető. A Ptk. 2:52.§ (2) bekezdése folytán alkalmazandó 6:534.§ (1) bekezdése szerint, ha a hátrány okozása és az ítélethozatal között az időmúlásra vagy egyéb körülményre tekintettel az értékviszonyokban jelentős változás következett be, a bíróság az okozott hátrány mértékét az ítélethozatal időpontjában fennállt értékviszonyok szerint határozhatja meg. Ebben az esetben a károkozó késedelmi kamat fizetésére az érték meghatározásának időpontjától kezdődően köteles. A másodfokú bíróság megítélése szerint azonban az értékviszonyokban jelentős változás a balesettől az elsőfokú ítélet meghozataláig eltelt két év alatt nem következett be, így az ítélethozatalkori értékviszonyok figyelembevétele, ezzel együtt az érték meghatározásának időpontjától kezdődő kamatfizetésre kötelezés (különösen a kamatfizetésre kötelezés mellőzése) nem indokolt.
- [31] A másodfokú bíróság ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383.§ (2) bekezdése alapján fellebbezett részében részben megváltoztatta és az alperest terhelő marasztalás összegét a III. rendű felperes esetében 10.000.000 forintról 8.000.000 forintra, a IV. rendű felperes esetében 16.000.000 forintról 12.000.000 forintra, és ennek az elsőfokú ítélet szerinti késedelmi kamataira leszállította.
- [32] Az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy a Pp. 82.§ (3) bekezdése alapján a felszámítottnál magasabb összegű költséget a fél javára nem lehet figyelembe venni. A felperesi jogi képviselő ügyvédi munkadíjként 1.200.000 forint + ÁFA összeget számított fel (költségjegyzék 1/F/6. alatt), így a Pp. 83.§ (3) bekezdésére és az R. 2.§ (1) bekezdésére,

4/A.§-ára figyelemmel a másodfokú bíróság az alperes által a felpereseknek fizetendő elsőfokú perköltség összegét ennek megfelelően 1.524.000 forintra leszállította; ennél alacsonyabb összegre történő leszállítás nem volt indokolt.

- [33] A Pp. 383.§ (6) bekezdése alapján meg kellett változtatnia a másodfokú bíróságnak az elsőfokú illetékekre, illetve az állam által előlegezett költségre vonatkozó rendelkezést is. Az elsőfokú bíróság az alperest az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 42.§ (1) bekezdés a) pontja szerinti legmagasabb elsőfokú eljárási illeték összegét meghaladó összegű illeték megfizetésére kötelezte. A Pp. 21.§ (5) bekezdése szerint, ha egy vagy több fél a perben több követelést, illetve jogot érvényesít, a pertárgyérték számítása során ezek értékét össze kell adni (érték egybefoglalás), és az Itv. 42.§ (1) bekezdés a) pontja szerinti illetéket ennek megfelelően kell meghatározni. A másodfokú bíróság ezért az állami adóhatóság felhívására fizetendő elsőfokú eljárási illeték, és a Pécsi Törvényszék Gazdasági Hivatalának felhívására fizetendő állam által előlegezett költség összegét a megítélt követeléshez igazítottan leszállította, egyéb fellebbezett részében az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.
- [34] Az alperes 22.000.000 forint pertárgyértékű fellebbezése 6.000.000 forint vonatkozásában vezetett sikerre, pervesztességének arányában így ő köteles megfizetni a felperesek másodfokú eljárásban felmerült költségét, melynek összegét a másodfokú bíróság az R. 2.§ (1) bekezdése és 4/A.§-a alapján állapította meg. A Pp.106.§ (2) bekezdése alapján a pervesztességének megfelelő mértékben viseli az alperes a meg nem fizetett fellebbezési illetéket is, míg az illeték fennmaradó része a Pp. 102.§ (6) bekezdése alapján az állam terhére marad.

Pécs, 2022. február 10.

Dr. Kutasi Tünde s.k. a tanács elnöke, Gáspárné dr. Baranyabán Judit s.k. előadó bíró, Dr. Kovács János s.k. bíró